

tægter, som har fundet Sted i de senere Aar, saa er dette jo vistnok ganske sikkert; men mon det ikke skulde ligge i hele Stillingen i disse Aar, i at disse Aar have været saa mærkkelig gode for alle Lande, og mon der ikke skulde komme en Tid, hvor det maatte atter vil gaa tilbage, og hvor det vil vise sig, at den Stigning, der hidtil har fundet Sted, ikke kommer mere igjen, idet Indtægterne, om de end ikke gaa tilbage, saa dog ville være stagnerende? Jeg veed det ikke, jeg haaber det ikke, men jeg tror, det kan komme til at gaa saaledes. Det undrer mig ogsaa, at den ærede Landssthingsmand, som udtalte sin Beundring for England, ikke saae, at det, man i England i Virkeligheden har gjort med Hensyn til Tolden, det er, at man har taget enkelte Poster og beskattet dem meget høit. Det er ganske rigtigt, at, som Forholdene nu ere her hos os, er Sukkerfatten i Forhold til Værdien en temmelig høi Skat; men det, man har gjort i England, er netop, at man paa enkelte Punkter har taget al Tolden og ladet andre være fri. Det er naturligvis et Forhold, som vi ikke kunne indføre her, og jeg tror overhovedet ikke, at der egentlig er nogen Anledning til at fravige den Told, vi nu have. Skulde man overhovedet gaa ind paa nogen Forringelse i Statsindtægterne, vilde jeg sige, at Hver har naturligvis sine egne Ideer i saa Henseende. Det ærede Medlem syntes nu saa godt om at nedsette Tolden, jeg synes godt om at beholde Toldintraderne. Derimod er der en anden Skat, som jeg for mit personlige Vedkommende — og Mange dele min Anskuelse — ønsker ophævet, og det er Stempelskatten. Er der nogen Skat, som i Virkeligheden falder paa Omsetninger og falder trykkende paa mange Smaafolk, saa er det Stempelskatten; den er ubehagelig i alle Forhold. Saae vi engang en Finantsminister, som har Mod til at sige: Jeg hæver hele Stempelskatten, tror jeg, at det vil blive modtaget med Bifald af os Alle. Men, som sagt, der er forskellige Anskuelser i saa Henseende; denne Skat er nu min Kjøphest, jeg vil gjerne af med den. Jeg skal nu imidlertid forlade dette Gebet og komme tilbage til den Lov, vi idag egentlig have for. Den deles sig jo i to Dele; den første Del angaar Beskaffningen af Rørsukker, og den anden Del Beskaffningen af Røesukker. Hvad den første Del angaar, formener jeg, at denne Sag i Virkeligheden er bleven tilstrækkelig diskuteret baade i denne Forsamling og paa et andet Sted. Der var i sidste Samling her i Thinget nedsat et Udvalg til Overveelse af den, og saavidt jeg skjønner, er det Resultat, som den høitærede Finantsminister er kommen til, omtrent det samme, som Udvalget kom til, og som fandt Billigelse af Flertallet her i Landsstinget. Jeg var med i dette Udvalg, og jeg var med til at stille Forslaget, og jeg stillede det gjerne. Jeg tror derfor, at Landsstinget egentlig meget godt kan afvise

ved denne Del af Loven og tage den, saaledes som den foreligger. Naar den ærede Landssthingsmand, som først havde Ordet, talte om, at det var godt, at man kom bort fra al Beskyttelse, saa erkjender jeg, at denne Tanke om at komme bort fra Beskyttelse har gjort sig gjældende i mange Aar, og der er ganske vist maatte noget Begrundet i den; men Spørgsmaalet er dog, om Tiden nu egentlig er saa gunstig til at komme bort fra Beskyttelsen. Vi vide Alle, at den store Industri for Dieblisset lider af et Tryk, som ikke er saa ganske let, og at mulig Sukkerindustrien ikke lider under det mindste Tryk. De af dem, mine Herrer, som have fulgt denne Sag, ville erindre, at der — jeg tror, det var i Joraaet eller sidst i forrige Aar — i England var en Del af de store Sukkerimportører, navnlig Raffinadører, som dengang henvendte sig til den engelske Regjering med Andragende, om den ikke vilde gjøre Noget overfor de franske Forhold. I Frankrig har jo nemlig Røesukkerindustrien udviklet sig i den Grad, at Frankrig ikke mere indfører et eneste Pund Rørsukker, men derimod udfører en Masse Røesukker, ikke som pulveriseret Sukker, men i raffineret Tilstand, og dette raffinerede Sukker nyder en saadan Beskyttelse i Frankrig, at de engelske Raffinadører, som henvendte sig til Regjeringen, opgave, at den Udførselspræmie, som de franske Raffinadører fik, androg 1 Mill. Pstl. eller 18 Millioner Kr. Det var, som sagt, den Sum, den franske Regjering betalte til Raffinadørerne for at udføre Sukker. De ville altsaa se, mine Herrer, at det ikke er nogen ganske let Konkurrence, som her er for Sukkerindustrien. Smidlertid har Sagen, som jeg før bemærkede, været saa ofte for, at jeg ikke skal trætte Thinget ved at opholde mig længere derved. Jeg vil for mit Vedkommende afviescere ved Forslaget, saaledes som det foreligger. — Gaa vi til den næste Afdeling, som angaar Røesukkeret, saa ser jeg, at den ærede Finantsminister der har indbrunnet Røesukkeret et yderligere Afdrag af 4 pCt. Han erklærer i Motiverne, at det er det yderste Punkt, han kan gaa til. Jeg tror saaledes egentlig ikke, at der for mig er nogen Anledning til vidtløftig at tage fat paa Sagen; thi jeg veed meget vel, at, naar den høitærede Finantsminister giver en saadan bestemt Erklæring, er der Intet at gjøre ved Sagen. Jeg vil derfor blot gjøre et Par ganske korte Bemærkninger med Hensyn til dette Forhold, som jeg tilfældigvis er kommen til at hende temmelig nøie. Dog maa jeg bemærke, at der er en Ting, som undrer mig særdeles meget hos den ærede Finantsminister, og det er, at hans bekjendte Retfærdighedsfølelse ikke har ført ham til, naar han erkjender, at Røesukkeret har været beskattet for høit i Forhold til andet Sukker, da at tænke paa at lade denne Told, som det efter hans Formening har betalt for meget, blive tilbagebetalt for de tre Campaigner, der allerede ere gaaede, hvor Fabrikkerne have haft svære Lieder